

strativ Vej sket forskelligt for at raade Bød derpaa, men jeg indrømmer langt fra tilstrækkeligt, og det er altsaa Hensigten saa snart som paa nogen Maade muligt at fremsætte for Rigsdagen et Lovforslag til fuldstændig Ordning af disse Pensionisters Forhold.

Med Hensyn til Valutaordningen er det ingen Hemmelighed, at den var Genstand for stærke Brydninger indenfor det sønderjydske Udvalg, ja, der var maaske ikke nogen Sag, der var Genstand for saa stærke Brydninger som denne. Imidlertid var det af mange Grunde nødvendigt, at Valutaordningen faktisk traadte i Kraft dernede, inden vi kunde fremsætte Forslag om den herpaa Rigsdagen, det vil sige inden Landsdelenes Indlemmelse i Kongeriget. Derfor var det nødvendigt, at der skabtes Enighed indenfor det sønderjydske Udvalg, at Partierne kom overens. Dette skete ogsaa. Jeg skal ikke opfriske de forskellige Standpunkter, vi indtog under Forhandlingerne, under hvilke jeg selv var Ordfører for det Underudvalg, som var nedsat i saa Henseende; men det er en kendt Sag, jeg ikke behøver at lægge Skjul paa, at saavel det konservative Folkeparti som det Parti, jeg repræsenterer, vilde have strakt os ikke ganske lidt videre. Fra Regeringens Side hævdede man stærkt den finansielle Begrænsning, der maatte være, og det var et Hensyn, der selvfølgelig havde sin Ret. Ligeledes hævdede man med stor Styrke fra Socialdemokratiets Side, at man kun skulde komme de vanskeligst stillede til Hjælp eller i hvert Fald kun Folk i mindre Kaar og ikke dem, der sad med større Formuer. Den Vej, som man valgte at gaa, var da den at begynde nedenfra, at sørge først for de smaa og derefter efterhaanden se, om der blev Penge tilovers til ogsaa at hjælpe de noget større. Man vil lægge Mærke til, at Loven indeholder en Række „kan“er og „skal“er. „Skal“erne drejer sig om de mindste Formuer; der er intet „skal“ i Loven for Formuer, der er over 10 000 Kr., eller for Livrenter og Pensioner, der er over 2 000 Kr. Derudover møder man en Række „kan“er; det vil altsaa sige, at dette eller hint *kan* ske, saafremt der viser sig at være Midler dertil.

Jeg er nu blevet spurgt om, hvor vidt Valutaraadets Arbejde er fremskredet. Jeg kan sige, at der er afgjort henimod 5 000 Sager, og at man allerede er saa langt, at man begynder at kunne skønne over, hvor meget der behøves for at imødekomme Lovens absolutte Krav,

for at imødekomme Bestemmelserne om, at dette eller hint *skal* ske ifølge Loven. Og jeg betragter det som glædeligt at kunne sige efter Meddelelse, jeg har faaet fra Valutaraadets Formand, at her til mener man ikke der vil gaa mere end ca. 15 Mill. Kr. Det store resterende Beløb vil altsaa kunne anvendes til i ret vidt Omfang at imødekomme de Krav, der stilles fra dem, som er over den Grænse, jeg har nævnt, i Formue, og ligeledes de Krav, der stilles fra deres Side, som er henviste til at leve af Renten af en mindre Kapital. Det er disse smaa Rentenydere, som efter min Mening i højere Grad end nogen andre maa gøre Krav paa størst mulig Hensyntagen og størst mulig Opofrelse fra dansk Side, thi de er i Virkeligheden saare ulykkeligt stillede.

Jeg beder nu de ærede sønderjydske Medlemmer, der med saa megen Ret interesserer sig varmt for dette Spørgsmaal, om at give saa megen Tid, at vi kan faa at se, hvor langt man er i Stand til at komme med de forhaandenværende Midler, og at den Kommission, der administrerer Valutasagen dernede, og hvis Medlemmer paa Formanden nær er Sønderjyder alle sammen, med den indgaaende Sagkundskab, den har naaet ved Behandlingen af alle disse Sager, kan overveje de Forslag, som muligvis yderligere maa stilles for at afbøde de Mangler, som Lovens Anvendelse har vist. Jeg kan love, at dette Arbejde, forsaavidt det beror paa Finansministeriet, skal blive fremmet med størst mulig Hurtighed; og efter de Forhandlinger, jeg har haft med Valutaraadets Formand, tror jeg at kunne sige, at omkring Nytaar vil vi vistnok være modne til at træde i Forhandling her — muligvis først i Form af en orienterende Forhandling med de sønderjydske Repræsentanter og derefter naturligvis med Rigsdagen som Helhed — om de supplerende Foranstaltninger, som det maatte være ønskeligt og muligt at træffe.

Jeg beder kun her som andetsteds, hvor det drejer sig om Sønderjylland, erindret, at visselig har vi den bedste Villie til at hjælpe her, og vi er her som intet andet Sted, kan jeg sige, rede til at bringe store Ofre, hvad jeg ogsaa mener, vi har vist; men der er, som ogsaa de sønderjydske Repræsentanter, der nu er traadt ind i den danske Rigsdag og har lært vor hele økonomiske og finansielle Situation at kende, visse Grænser, udover hvilke vi ikke kan naa uden at true Statens finansielle Sikkerhed i det